

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

oktoober 2024 nr 108

SÕNA

Issand, anna
meile alati seda
leiba! Jh 6:34

MÕTE

Inimene ei ela ainult leivast! Vana tõde, kuid vist läheb mõnikord meelest ära. Jeesus töötas anda näljijale Eluleiba ja janusele Eluvee allikat. See on Ta ise. Millega toidame oma näljivat vaimu ja janunevat hinge? Või on need hästitoidetud ja rahul?

Nii nagu ei saa ette süüa, peab ka vaimutoitu üha uuesti ja uuesti võtma. Selleks on Jeesus tulnud ja jäänud neile, kes Ta vastu võtnud oma südamesse.

Kui on möödas lõikuspüha, kui saab läbi oktoobrikuu, algab hingede aeg. Parim aeg mõtiskluseks, palveks ja läheduseotsinguks Temaga, tõelise Eluleivaga.

PALVE

Issand Kristus, sinul on meelevald taevast ja maa peal. Õnnista oma lähedalviibimisega ka meie elusid siin ja praegu! Aamen

LÕIKUSTÄNUPÜHA - 13. OKTOOBER

Lisaks muusikapäevale, mida tähistatakse harilikult 1. oktoobril, on oktoobris veel teisigi tähtpäevi, üks kiriklik ja teine riiklik. Iga aasta, oktoobrikuu teisel pühapäeval tähistatakse kirikutes lõikuspüha ehk lõikustänupüha. Vana rahvakalendri pärimuste kohaselt tähtsustas oktoobrikuu teine pühapäev põllutööde- ja saagikoristuse lõppu. Põllutööriistad vaadati üle, korrustati ja pandi panipaikadesse uut kevadet ootama. Lõikustänupühal oli kombeks kirikus käia. Terve pere riietus pidulikult ja teenistusele võeti Loojale tänutoomiseks kaasa aiasaadusi. Helves ja Sangastes ning Palamusel korraldati aiasaaduste väljanäitusi. Ühtlasi paluti Jumalalt rahu ka talve üleelamiseks Looja armus ja tões. Algas soola-või ka hapendatud kapsa või ka seente tegemine tünnesse. Lõikustänupüha tähistas välise põllutööde lõpetust.

19. oktoobril tähistatava Hõimupäevaga peetakse meelest kõiki soome-ugri rahvaid ja nende pärimust, keelt, kultuuri ning traditsioone. Olulisemaks saab justkui see, mis meid, kui Läänemere äärseid väikerahvaid ühendab, mitte lahutab. Tähtsaks saavad needki lood, mis on pärist meie sugulasrahvaste aegade hämarusest, muinasjutud, vemmälvärvid, laulumängud. Et liivlased armastavad merd, on nende muinasjutud ja laululood peaegu alati seotud merega, vepslastele ja udmurtidele on jälle oluline mets, maa ja selle viljakus, setodele suhtlus loomadega ja peretraditsioonid.

Elulätte toimetused, eesotsas õpetaja Meelis-Lauriga, kutsuvad üles kõiki 19. oktoobril süütama küünal hääbuvate keelte meenutamiseks ning innustab kõiki oma järeltulivatele põlvedele rohkem muinaslugusid ettelugema või jutustama. Uskuge, Teile ollakse hiljem tänulikud. Siiralt.

HÕIMUPÄEV - 19. OKTOOBER

Alates oktoobrist toimuvad jumalateenistused kuu 2. ja 4. pühapäeval!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

Kahekümmne teine osa

Laiad lumehelbed, mis taevast langesid, panid kogu aleviku meenutama pilti vanalt postkaardilt. Ploompuu teadis seda tunnet ja muigas endamisi, kui ta lahvakt nurga taha kadumas nägi. Siis seadis ta sammud otsustavalt kabeli poole. Seal aga nägi ta vana Reaalainet endale vastu tulemas. Oli selgesti näha, et vana oli ärevil ja kangesti endast ära:

“Õpetajahärra, õpetajahärra, äkki jalutaksite minuga natuke aega, kangesti oleks rääkimist.”

“Tere, tere, õpetaja Tungal! Eks siis räägime, kui peab,” lausus Ploompuu ning muigas taas, aga mitte kauaks, kui oli teise tõsist näoilmet näinud.

“Asjalugu nüüd säärane, et mina seda enam välja kannatada ei kavatse! Vana mees ka juba ning muidugi, mul on valus. Siin, hinges. Toomas Seeder on ju minu ja Vilma Holmi poeg!”

Kirikhärra jäi seisma:

„Või nii, et kohe teie poeg.”

„Nii jah, on lood, õpetajahärra.”

Ploompuu nägu tõsines ja ta jälgis vana Reaalainet mõnda aega:

„Ja need roosi kujundusega kirjad seal Mäгимänni talu põõningul, arvan, et needki on teie kirjutatud, nagu ma aru saan.”

„Jah, viimane kui üks neist, aga saage ometi aru, ma olin täiesti üksi ja proua Vilma ta oli neljakümneseltki nii ilus ja tegus, noh ja asi läks tõsisemaks, kui oleks tohtinud.”

Ploompuu vaatas Vanavabriku poole ja näis millegi üle tõsiselt järele mõtlevat:

„Vaadake, härra Tungal, see on teist väga kena, et te tunnistate. Siiras kahetsus on juba pool võitu ja olgu see Toomas, kuidas ta on, aga end aidata peab ta ise end tahtma. Anna abivajajale õng, mitte terve kala. Olen temaga sellel teemal vestluseski olnud.”

„Ja tema?”

„Hakkab vastu, leiab õigustusi mitte koosolekutele tulemiseks. Pakkunud olen talle toetavat lugemist, aga ei. Väidab ise, et teda ei saavat enam midagi aidata. Eitab.”

Vana Reaalaine ohkas raskelt ja vaatas raagus jalakavõrasid Vanavabriku kohal. Siis vaatas ta Ploompuule otsa. Suurem saavutus, mida Reaalaine üldse tänase päeva jooksul teha oli saanud, oli saladuse ülestunnistamine, aga kas ta sellepärast end ka paremini tundis, oli iseküsimus. Muidugi nõudis see vanalt reaalainete õpetajalt suurt eneseületust, justkui oleks ta kotka seljast maha prantsatanud.

„Härra Tungal, olen oma koguduseliikmetelegi alati öelnud, et elus tuleb teha seda mis tarvis, mitte oodata, et keegi teie eest midagi ära teeks. Seda ärge mitte eeldagegi! Siis on teiega Jumal ja tema kõikehõlmav rahu.”

Helm Tungal astus edasi, Ploompuu kõhatas. Siis küsis õpetaja:

„Mida siis edasi tuleks teha, poiss peab ju kord mõistuse pähe võtma! Nüüd võttis ta endale selle saksa lambakoera ka kaela peale. Emase ka veel, kujutate ette!”

„No jah, arvan, et lemmiklooma võtmine ei ole kuritegu. Tähtis on, et loom saab piisavalt armastust, toitu ja hoolt.”

Härra Tungal jäi vait. Ta ei teadnud, mida vastata. Kui nad vana kaupluse juurde tagasi jõudsid, jättis

Helm Tungal kirikuõpetajaga viisakalt jumalaga. Tal olevat kole kiire.

Õpetaja Ploompuu pöördus ümber ja kiirustas kabeli juurde. Tal oli tulnud üks idee, mida ta kavatses proovida. Kabeli juures ta seisatas korra ja leidis, et sellistes olukordades kiirustada ei maksa, aga nüüd pidi ta uue perearstiga kindlasti kõnelema saama. Tüdrukuid ta esialgu asjasse kaasata ei tahtnud, küllap ema neile juba hiljem räägib. Täis kindlat otsustavust võttis Ploompuu taskust võtme ja keeras kabeli ukse lukust lahti, siis haaras ta kirjandusletilt raamatu „Läbi pärlivärvate - üks misjonilugu” ning luges sealt mõned peatükid. Kirikuõpetaja proovis süveneda, sest see oli tema arvates lugemise alus. Suurem jagu koguduse kirjanduslaua pakutavaid raamatuid võis pidada klassikaks. Seal oli teoseid Arpad Arderilt, Teddy Tüürilt ning Elmar Salumaalt. Tõlkekirjandust oli laual suhteliselt vähe.

Jõudis kätte õhtu ja idataevas lõi õhetama. Ploompuu jäi pärast mõne peatüki lugemist mõttesse.

Lõppude lõpuks taandub kõik ju isiklikule väärtusskaalale, milliseid põhimõtteid või tegevusi üks ristiinimene oluliseks peab, mõtles ta. Sest ei ole see inimese elu siin maailmas ju muud kui üks pikk sündmusterohke teekond ja ometi on see teekond nii terviklik. Vähemalt kristlase jaoks. Ploompuu oli just mõnest peatükist lugenud, et harmoonia Jumalaga, tähendab ühtlasi ka sisemist tasakaalu iseenda minaga. Kui võit millegi üle tähendab rõõmu, siis kaotus vastupidi on negatiivne ja väga emotsionaalne sõna ja võib ka kristlast õpetada. Selles teadmises, otsustas Ploompuu juba järgmisel päeval Mäгимänni talu asukaid külastada.

Järgneb...

PIIBLIVÕTI

IDAMAADE RAVITAIMED

VALGEÕIELINE MANDLIPUU EHK MÕRUMANDEL

Õli, sealjuures mandliõli, oli Piibli aegadel väga oluline tooraine.

Mõrumandli õli saadi Palestiina aladel kasvavatel valgeõielisel mandlipuu luuviljadelt ehk pähkilt. Mõrumandli õli kasutati Piibli aegadel ainult välispidiselt, sest kuumtöötlemata on mõrumandlid mürgised! Tavalisest mandlist eristab mõrumandlit veidi tumedam sisekest, mille värvus varieerub ookerpruunist kuni kastanpruunini. Valge mandlipuu viljadest valmistakse mõrumandliõli, mida kasutatakse kosmeetikatööstuses ja ka võidmisel.

Kuumtöödeldud mõrumandliõli on rikas B grupi vitamiinide poolest. Rohke magneesiumi sisalduse tõttu kasutatakse seda ka magneesiumiõli valmistamisel. Legendi kohaselt pidi mõrumandliõli aitama skorpioni salvamise korral, takistades mürgi imendumist verre. Agaralt kasutasid mõrumandliõli vanad egiptlased.

Elu teeb kõik võrdseks, surm näitab, kes tegelikult oli väljapaistev isik.

George Bernard Shaw